

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **L. M., nar. X**, st. příslušnost X
t. č. bytem X
zastoupen Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
advokátkou se sídlem Milady Horákové 13, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

za účasti: **L. K., nar. X**
bytem X
zastoupena Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
advokátkou se sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2021, č. j. MV-196778-3/OAM-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání proti usnesení Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“) ze dne 21. 9. 2021, č. j. CPR-13823-16/ČJ-2021-930310-V239, kterým ŘSCP zastavilo řízení o žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí ve věci zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 122 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 1. 8. 2021 („zákon o pobytu cizinců“). Žalobce tuto žádost opřel o svůj partnerský vztah s občankou ČR. Podle správních orgánů ale žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana ČR, protože jeho vztah s družkou není trvalý.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu. Namítá, že závěr žalovaného o tom, že jej nelze považovat za rodinného příslušníka občana ČR, neodpovídá obsahu spisu. Sdílení společné domácnosti i trvalost partnerského vztahu žalobce a jeho družky prokazují protokoly o provedených výsleších, záznam o pobytové kontrole ze dne 24. 6. 2021, nájemní smlouva, společné fotografie a prohlášení svědků. Správní orgány tyto důkazy zpochybňují neprávem. Mohly provést pobytovou kontrolu, kterou žalobce i jeho družka opakovaně navrhovali.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazuje na údajné rozpory ve výpovědích partnerů. Tyto rozpory však nemají zásadní charakter. Pokud družka žalobce uvedla, že společnou domácnost sdílí od 1. 5. 2021, mluvila o společné domácnosti na K. Od počátku roku 2021 však družka žalobce dva až třikrát týdně pobývala u žalobce v J. Žalobce považuje již toto období za společné soužití. Podle žalobce není problém v tom, že jeho družka nevěděla, kolik měl žalobce uložených správních vyhoštění. Podstatné je, že o vyhoštění věděla. Údajný rozpor ohledně výše příjmu žalobce způsobilo to, že žalobce uvedl výši posledního výdělku a jeho družka uvedla průměrný výdělek. Co se týče družčina vzdělání, žalobce pouze nevěděl, jaký konkrétní obor vystudovala.
4. Rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporné, pokud jde o posouzení podmínky sdílení společné domácnosti. Na jednom místě odůvodnění žalovaný uvádí, že provedené pobytové kontroly nepotvrdily sdílení společné domácnosti, na jiném místě pak přisvědčuje tomu, že ze záznamu o provedené pobytové kontrole dne 24. 6. 2021 vyplývá, že bydlení páru vykazuje charakter společného soužití. To, že při dvou pobytových kontrolách partneri nebyli zastiženi doma, jim nelze klást k tíži, pokud o kontrole předem nevěděli.
5. Správní orgány dospěly také k nesprávnému závěru o tom, že vztah žalobce s jeho družkou není trvalý. Tento závěr neodpovídá podkladům pro rozhodnutí. Z nich naopak plyne, že žalobce je rodinným příslušníkem občanky ČR. Žalobce žije s partnerkou ve společné domácnosti, společně se podílí na úhradě nákladů spojených s bydlením a dalšími životními potřebami, milují se, tráví společně volný čas a plánují společnou budoucnost. Zasnoubili se spolu a podnikli kroky vedoucí k uzavření manželství. Plánují i založení rodiny. Trvalost jejich vztahu dostatečně prokázali.
6. Správní orgány nepovažují vztah žalobce a jeho družky za trvalý zejména proto, že podle nich netrvá dostatečně dlouhou dobu. Pojem trvalý vztah však vykládají nesprávně. Nejde o to, zda vztah již nějakou dobu trvá, ale o to, zda jeho účastníci tento vztah vnímají jako nikoliv dočasný. Žalobce odkazuje na § 655 občanského zákoníku, který manželství definuje jako trvalý svazek muže a ženy. Pro jeho trvalost zákon nevyžaduje, aby manželství trvalo určitou dobu. Trvalým svazkem se stává ode dne jeho uzavření, bez

ohledu na to, jak dlouho trval předchozí vztah manželů. Kvalitu a obsah má však stejný jako partnerský vztah. Z hlediska zákona o pobytu cizinců je vztah druhá a družky obdobný vztahu manžela a manželky, pouze chybí formální akt sňatku. Není proto možné tvrdit, že vztah druhá a družky je vztahem trvalým až po roce společného soužití, když na manželství zákon žádnou takovou podmínku nevztahuje. Žalovaný navíc pochybil, pokud neposuzoval délku vztahu žalobce a jeho družky a délku společného soužití ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

7. V další námitce žalobce tvrdí, že jeho právní zástupkyni nebyl při seznámení s podklady dne 6. 9. 2021 předložen kompletní spisový materiál. Chyběl v něm záznam o provedení pobytové kontroly ze dne 26. 8. 2021 a protokol o výsledku žalobce z téhož dne.
8. Nakonec žalobce namítá, že správní orgány řádně neposoudily dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Ustanovení zákona o pobytu cizinců nelze vykládat tak, že rodinu tvořenou žalobcem a jeho družkou rozdělí zrušením pobytu žalobce a zabrání tak přirozenému vývoji vztahu směřujícího k manželství. Na takovém zásahu není veřejný zájem. Žalobce dlouhodobě žije v ČR, má zde partnerku, se kterou plánuje společný život, a také řadu přátel. Rozhodnutí správních orgánů nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

9. Žalovaný ve svém vyjádření zdůrazňuje, že žalobci bylo v minulosti již třikrát uděleno správní vyhoštění pro neoprávněný pobyt (na jeden, tři a pět let). V řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí žalobce hodnověrně neprokázal svůj partnerský vztah a vedení společné domácnosti. Z hlediska doby trvání vztahu žalobce s jeho družkou nelze hovořit o trvalém partnerském vztahu. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by pochybil při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí.
10. Spolu s žalobou se do řízení přihlásila i osoba zúčastněná na řízení (zastoupena stejnou advokátkou jako žalobce). K obsahu žaloby se však poté již samostatně nevyjádřila.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
12. Žaloba **není** důvodná.
13. Podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *„policie vydá na žádost cizince, který se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stal občanem jiného členského státu Evropské unie, nové rozhodnutí, kterým zruší rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud nehrozí nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. Obdobně policie postupuje v případě cizince, který se po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie.“*
14. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„[z]a rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.“*

15. Podle § 15 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „[u]stanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.“
16. Předmětem sporu je otázka, zda žalobce lze považovat za rodinného příslušníka občana EU, resp. ČR, tedy zda prokázal, že má se svou družkou trvalý partnerský vztah a žije s ní ve společné domácnosti.
17. K tomu, aby mohl být cizinec považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je nutné splnění dvou podmínek – cizinec musí mít s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím a současně s touto osobou musí žít ve společné domácnosti. Břemeno tvrzení i důkazní břemeno týkající se splnění obou podmínek spočívá na cizinci.
18. Pokud jde o druhou z uvedených podmínek – život ve společné domácnosti, žalobci lze dát za pravdu, že z napadeného rozhodnutí není dostatečně zřejmé, zda žalovaný považuje tuto podmínku za splněnou či nikoliv. Žalovaný na jednu stranu poukazuje na to, že dvě pobytové kontroly ve dnech 17. 8. a 26. 8. 2021 neprokázaly vedení společné domácnosti, protože partneři nebyli doma. Na druhou stranu s odkazem na žalobcem doložený protokol o pobytové kontrole ze dne 24. 6. 2021 (provedené v rámci řízení o žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu) žalovaný žalobci přisvědčuje, že z tohoto protokolu plyne, že bydlení partnerů vykazuje charakter společného soužití. Žalovaný pak paradoxně vyčítá ŘSCP nedůslednost odůvodnění ve vztahu k posouzení splnění podmínky vedení společné domácnosti, přitom ovšem rozhodnutí žalovaného trpí stejnou vadou.
19. Krajský soud má za to, že vedení společné domácnosti partnery dostatečně prokazuje protokol o pobytové kontrole ze dne 24. 6. 2021. Policie ČR v něm uvádí, že byt je plně zařízený, zvonek i domovní a poštovní schránka jsou označeny jmény partnerů a zároveň vše nasvědčovalo tomu, že žalobce skutečně žije se svou družkou (rozložení osobních věcí, písemností, rozložení věcí denní potřeby, společné fotografie). Žalobce i jeho družka shodně uvedli, že v bytě na K. spolu bydlí od začátku května 2021. Tomu odpovídá i nájemní smlouva. Krajský soud proto má za prokázané, že žalobce s družkou spolu žijí ve společné domácnosti od května 2021. Dřívější vedení společné domácnosti však neprokázali. Sice oba uváděli, že žalobce dříve bydlel v J., kde jej družka jezdila navštěvovat i několikrát týdně. Žalovaný má však pravdu, že toto své tvrzení nijak nedoložili. Z evidenční karty žadatele o mezinárodní ochranu, která je součástí správního spisu, kromě toho plyne, že od prosince 2020 do dubna 2021 žalobce na základě tzv. propustky bydlel na adrese Š. 91/20 v B. Vůbec tedy nedoložil jak dlouho a kde v J. bydlel. Občasné návštěvy navíc bez dalšího nelze považovat za vedení společné domácnosti.
20. Vedení společné domácnosti od května 2021 proto partneři dle krajského soudu prokázali. Přes nedostatečné odůvodnění této otázky v rozhodnutí žalovaného však toto rozhodnutí ob stojí. Stěžejním důvodem, proč správní orgány žalobce nepovažovaly za rodinného příslušníka občana EU, totiž bylo neunesení důkazního břemene ohledně trvalosti jeho vztahu s partnerkou.
21. Pokud jde o posuzování podmínky existence trvalého partnerského vztahu, z judikatury plyne, že je třeba vycházet z toho, že zatímco u manželství je závažnost a trvalost vztahu dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, u neformálního soužití, v němž partneři buď nechťejí,

nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, je třeba pečlivě zkoumat jak jeho kvantitativní, tak i kvalitativní stránku. U kvantitativní stránky vztahu je hodnocena trvalost posuzovaného vztahu, u kvalitativní stránky především jeho hloubka (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, čj. 4 Azs 151/2015 – 35, dále též „rozsudek čtvrtého senátu“).

22. Kvalitativní stránku vztahu žalobce s jeho družkou žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně nehodnotí ani nezpochybňuje. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí plyne, že závěr o neprokázání trvalosti partnerského vztahu žalovaný činí zejména na základě hodnocení kvantitativní stránky. Vztah partnerů a jejich život ve společné domácnosti podle žalovaného netrvá dostatečně dlouhou dobu k tomu, aby jej bylo možné považovat za trvalý. Z rozsudku čtvrtého senátu žalovaný dovodil, že za trvalý lze považovat vztah, který vedou osoby ve společné domácnosti po dobu alespoň jednoho roku. Nejvyšší správní soud totiž v tomto rozsudku ve vztahu k nezbytnosti zohlednit délku soužití partnerů ve společné domácnosti poukázal na to, že právo zpravidla přiznává určité účinky nesezdanému soužití až poté, co se jeho kvalita potvrdí určitým časovým trváním. Nejvyšší správní soud pak podpůrně odkazuje na úpravu v občanském zákoníku, který například druhovi, který žil ve společné domácnosti se zůstavitelkou po dobu jednoho roku před smrtí, dává postavení dědice ve druhé, resp. třetí třídě zákonné posloupnosti (§ 1636). Pro přiznání práva zastupovat druhu v případě duševní poruchy vyžaduje občanský zákoník již soužití ve společné domácnosti po dobu tří let (§ 49 odst. 1). Obdobně zákon o daních z příjmů (č. 586/1992 Sb.) vyžaduje pro osvobození daru, resp. jiného majetkového zvýhodnění, od daně soužití ve společné domácnosti po dobu jednoho roku před nabytím daru.
23. Krajský soud nesouhlasí s žalovaným, že by z rozsudku čtvrtého senátu plynul závěr, že pokud partneři nežijí ve společné domácnosti alespoň jeden rok, nelze jejich vztah považovat za trvalý. Nejvyšší správní soud toliko obecně odkázal na to, že právní předpisy obvykle připisují partnerskému vztahu právní relevanci pouze v případě, že trvá určitou kvalifikovanou dobu. Zákon o pobytu cizinců ovšem žádnou konkrétní dobu, po kterou by mělo soužití ve společné domácnosti trvat, aby partnerský vztah bylo možné považovat za trvalý, neupravuje. Pojem „trvalý vztah“ má svůj původ ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států [viz čl. 3 odst. 2 písm. b)]. Tento pojem je proto nutné vykládat eurokonformně a nikoliv pouze s odkazem na vnitrostátní právo. Ani Nejvyšší správní soud v rozsudku čtvrtého senátu kategoricky neříká, že společné soužití musí trvat minimálně rok. Naopak, z tohoto rozsudku plyne, že být lze trvalost partnerského vztahu dovozovat především z jeho délky, kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat. Důležité je rovněž posoudit, předpokládaný budoucí vývoj vztahu a vůli partnerů ve vztahu setrvat, nebo také to, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera.
24. Ani žalobce tedy nemá pravdu, pokud namítá, že délka trvání vztahu při posuzování jeho trvalosti nehraje roli. Pokud by soud akceptoval výklad žalobce, že za trvalý lze považovat každý vztah, jehož účastníci jej vnímají jako nikoliv dočasný, téměř každý partnerský vztah by naplnil podmínku trvalosti, i pokud by partneři spolu byli pouze několik dnů. Lze obecně říct, že lidé vstupují do partnerského vztahu s tím, že jej nevnímají jako

dočasný. Aby však takový vztah měl význam pro přiznání postavení rodinného příslušníka občana EU, musí vykazovat jak určitou kvalitu, tak i kvantitu.

25. Krajský soud proto souhlasí s žalovaným, že délka trvání společného soužití bezesporu je významným ukazatelem při hodnocení trvalosti partnerského vztahu. Čím delší dobu partnerský vztah, včetně vedení společné domácnosti trvá, tím je pravděpodobnější, že takový vztah naplní kritérium trvalosti. I relativně krátký vztah trvající několik měsíců však může za určitých skutkových okolností svědčících o jeho dostatečné pevnosti a intenzitě a o vůli partnerů ve vztahu setrvat i do budoucna, splnit kritérium trvalosti.
26. I přes tento nedostatek v odůvodnění napadeného rozhodnutí se však krajský soud s žalovaným ztotožňuje v tom, že žalobce trvalost svého partnerského vztahu dostatečně neprokázal. Ke své žádosti doložil pouze stručné prohlášení tří svědků o tom, že žalobce se svou družkou je zhruba od prosince 2020 v dlouhodobém a trvalém vztahu. Důkazní vahou tohoto čestného prohlášení se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval. Krajský soud souhlasí, že toto prohlášení trvalost partnerského vztahu žalobce neprokazuje. Na základě výzvy ŘSCP k hodnověrnému doložení partnerského vztahu žalobce kromě stejného prohlášení svědků doložil osm fotografií zachycujících jeho a družku a nájemní smlouvu ze dne 5. 5. 2021 uzavřenou mezi žalobcem a M. B., která v čl. 1 bod 5 uvádí, že žalobce je oprávněn byt využívat pro ubytování L. K. Zároveň navrhl provedení důkazu výsledkem partnerů. Ty proběhly dne 26. 8. 2021 s družkou žalobce a o den poté s žalobcem.
27. Z těchto výsledků plyne, že partneři se do jisté míry vzájemně znají. Znali např. svá data narození, své profese, informace o zdravotním stavu, shodli se na způsobu a místě seznámení i na začátku jejich vztahu, na tom, jakým způsobem hradí výdeje společné domácnosti, na způsobu trávení volného času. Partnerka žalobce věděla, že žalobce měl v minulosti správní vyhoštění, nebo že má propadlý řidičský průkaz. Žalobce zase věděl o tetováních partnerky, znal jména jejich příbuzných. Jiné skutečnosti naproti tomu existenci trvalého vztahu nenasvědčují (žalobce ani jeho družka nevědí, s kým byla uzavřena nájemní smlouva, neshodují se na tom, jak se navzájem oslovují).
28. Vztah žalobce a jeho družky však ani při zohlednění uvedených výpovědí podle krajského soudu nelze označit za trvalý ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Co se týče kvantitativní stránky, ke dni vydání rozhodnutí žalovaného trval tento vztah podle tvrzení partnerů přibližně rok. Společnou domácnost sdíleli necelých osm měsíců. Jejich společné soužití netrvalo natolik dlouhou dobu, aby samo o sobě svědčilo o trvalosti vztahu. Zároveň zde neexistují skutečnosti, které by prokazovaly dostatečnou trvalost vztahu. Partneři spolu nic nevlastní ani nemají společný závazek. I byt, ve kterém spolu bydlí, má podle nájemní smlouvy v pronájmu pouze žalobce. Kromě toho vzájemně neznají své rodiny. Přestože žalobkyně má nezletilou dceru, žalobce se s ní osobně nezná. Ve správním řízení partneři neprokázali, že by spolu často trávili volný čas a snažili se svůj vztah prohlubovat. Žalobce uváděl, že moc volného času nemá, protože pořád pracuje. Nebyli spolu na žádném společném výletě. Dvě pobytové kontroly provedené ve večerních hodinách ani jednoho z nich doma nezastihly. Žalobce se přitom v řízení nesnažil vysvětlit, kde v té době s partnerkou byli. Jako důkaz trvalosti vztahu kromě neprůkazného čestného prohlášení doložil pouze 8 fotografií zobrazujících jeho a partnerku. Neuvedl však žádný bližší popis, kdy, kde a při jaké příležitosti byly fotografie pořízeny. Již z oblečení na fotkách je však zřejmé, že tyto zachycují pouze přibližně tři až čtyři dny života partnerů. Žalobce ani jeho partnerka se v rámci řízení nesnažili nijak blíže popsát

začátek svého vztahu, navázání romantické známosti, rozhodnutí vést společnou domácnost. Ve svých výpovědích na dotaz právní zástupkyně, zda podnikli nějaké kroky vedoucí k uzavření sňatku, oba shodně uvedli, že čekají na doručení rodného listu žalobce z T. Kromě toho však neposkytli žádné podrobnější informace ohledně toho, jak dospěli k rozhodnutí uzavřít sňatek, či jak proběhly zasnuby. V případě žalobce a jeho družky tak krajský soud neshledal žádné významné skutečnosti, které by vyvážily nedostačenou délku jejich vztahu a svědčily by o tom, že jejich vztah je dostatečně trvalý k tomu, aby žalobce mohl být považován za rodinného příslušníka občana EU.

29. Krajský soud znovu zdůrazňuje, že důkazní břemeno ohledně prokázání trvalého partnerského vztahu leží na straně žalobce. Ten však ve správním řízení nevyvinul dostatečnou snahu, aby trvalost svého vztahu jakkoli blíže doložil. Své důkazní břemeno proto neunesl.
30. Nedůvodná je také související námitka, že rozhodnutí žalovaného nepřiměřeně zasahuje do soukromého a rodinného života žalobce a jeho družky. Žalovaný i ŘSCP se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce v dostatečné míře zabývali. Zdůraznili zejména to, že žalobce si začal budovat vztah se svou družkou v době, kdy musel vědět o tom, že jeho další setrvání na území ČR je velice nejisté. S tím krajský soud souhlasí. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, která vychází z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, jasně plyne, že pokud cizinec založil svůj rodinný život v ČR s vědomím, že jeho pobyt na území je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života pouze výjimečně (viz např. rozsudek ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 – 31). To platí tím spíše v situaci, kdy cizinec začal svůj rodinný život budovat poté, co mu v minulosti bylo správní vyhoštění opakovaně uloženo a on je nerespektoval. Správní orgány však kromě toho hodnotily také věk, zdravotní stav, ekonomické a sociální vazby na území ČR a další skutečnosti, které při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí vyžaduje § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce ve své žalobě žádné přesvědčivé důvody, které by měly vést k nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, neuvádí.
31. Žalobce dále namítá procesní pochybení žalovaného spočívající v tom, že při seznámení s podklady rozhodnutí nebyl součástí spisu úřední záznam o pobytové kontrole ze dne 26. 8. 2021 ani protokol o výsledku žalobce z téhož dne.
32. Obě předmětné listiny nyní jsou součástí správního spisu. Krajský soud nemá možnost ověřit, zda tomu tak bylo i v době seznámení s podklady rozhodnutí. Spisový materiál ŘSCP totiž v rozporu s § 17 odst. 1 správního řádu neobsahuje soupis všech svých součástí s určením data, kdy byly do spisu vloženy. Toto dílčí procení pochybení však podle krajského soudu nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí.
33. Pokud jde o protokol o výsledku žalobce, krajský soud považuje za podstatné to, že tomuto výsledku byla přítomna právní zástupkyně žalobce. S obsahem protokolu tedy jednoznačně byla seznámena a nic jí nebránilo, aby se k němu před vydáním rozhodnutí vyjádřila. Co se týče protokolu o pobytové kontrole ze dne 26. 8. 2021, ten nebyl důkazem podstatným z hlediska důvodů napadeného rozhodnutí.
34. Pouze pokud by součástí správního spisu nebyly důkazy podstatné pro skutkové závěry správních orgánů, jednalo by se o vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, by neměl oporu ve

spise. To však není tento případ. Jak krajský soud uvedl výše, důvodem neúspěchu žádosti žalobce o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění bylo neprokázání trvalosti jeho partnerského vztahu, nikoliv neexistence společné domácnosti (ke které se vztahoval daný protokol). Proto ani pokud by daný protokol skutečně nebyl součástí spisového materiálu v době seznámení s podklady rozhodnutí a žalobce by neměl možnost se k němu vyjádřit, tedy řízení by bylo zatíženo namítanou vadou, nemělo by to žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena žádná povinnost a soud neshledal ani jiné zvláštního zřetele hodné okolnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2022

Mgr. Filip Skřivan, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: X